

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 838
Αριθμ.
Διεκπ. 421

Έν Χίω τῆ 24^η Ἀπριλίου 2024
Μνήμη Ελισάβετ ὁσίας

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Ν Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α

Π ρ ό ς
Τόν Ἱερόν Κλήρον
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

Διά τοῦ παρόντος, ἀποστέλλομεν ὑμῖν, συνημμένως, τήν ὑπ' ἀριθ. 76/838/421/24-04-2024 Ἐγκύκλιον Μεγάλης Παρασκευῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνούσῶν κ. Μάρκου, ἡ ὁποία δέον νά ἀναγνωσθῆ ὑποχρεωτικῶς, ἐπ' Ἐκκλησίας, πρό τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως (03.05.2024).

Ἐντολή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

Πρωτοπρ.
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΓΕΩΜΕΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 838

Αριθμ.

Διεκπ. 421

Έν Χίω τῇ 24^ῃ Ἀπριλίου 2024

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 76 ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

*«Ἔθηκαν ἐπί τήν κεφαλὴν μου
στεφάνον ἐξ ἀκανθῶν»*

Χριστιανοί μου!

Στούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ θεόπτης προφήτης Μωϋσῆς, γιά νά θεραπεύσει τίς πληγές τοῦ λαοῦ του ἀπό τό φαρμάκι τῶν φιδιῶν, ὕψωσε στήν ἔρημο τό ὁμοίωμα ἑνός χάλκινου φιδιοῦ.

Στούς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά θεραπεύσει τόν λαό Του, τό ἀνθρώπινο γένος, ἀπό τίς πληγές καί τό φαρμάκι τῶν ἀμαρτιῶν, ὑψώνεται ἐπάνω στόν Σταυρό.

Σέ αὐτή τήν φοβερή καί ἱερή θέση Τόν ἀτενίζουμε σήμερα στό κέντρο τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν. Τόν ἀτενίζουμε μέ πίστη, ἀλλά καί μέ συγκίνηση, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἡ αἰτιότης αὐτῆς τῆς καταστάσεως εὐρίσκεται στήν παρακοή καί τήν ἀμετανοησία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄφωνοι καί ἐκστατικοί ἀτενίζουμε καί θεωροῦμε τόν Ἐσταυρωμένο Κύριο καί Θεό μας. Κατά τήν θεωρία μας αὐτή, ἐστιάζουμε τήν προσοχή μας σέ ἕνα σημεῖο, σέ μιά λεπτομέρεια, σέ ἕνα ἀπό τά σωστικά πάθη Του: στό ἀκάνθινο στεφάνι, πού ἔθεσαν ἐπάνω στήν ἀγία κεφαλή Του.

Ω, τῆς ἀφάτου Σου ἀνοχῆς φιλόανθρωπε!

Ἐνῶ ὁ ἱερός ψαλμωδός ἀναφωνεῖ ὅτι κατά τήν ὕψωση τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνος κρίνει τόν ἑαυτό του μόνο νά προσκυνήσει τό ὑποπόδιον τῶν ποδῶν Του, οἱ σταυρωτές τοποθετοῦν ἀκάνθινο στεφάνι στόν Βασιλέα τῶν Ἀγγέλων. Ἐνῶ ὁ ἱερός ὕμνογράφος θαυμάζει καί ἀπορεῖ πῶς τό χέρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἄγγιξε τήν ἀγία κεφαλή τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, οἱ

σταυρωτές Του τοποθετοῦν στεφάνι ὕβρεως σέ Ἐκεῖνον, πού στόλισε τήν γῆ μέ τά λουλούδια.

Βεβαίως, τόν πόνο τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου τόν ἐγνώρισε ὁ Χριστός μας στήν Γεθσημανή κατά τήν ὑπερφυᾶ προσευχή, ὅταν ὁ ἰδρώτας Του ἔγινε σάν σταγόνες αἵματος, πού ἔπεφταν στήν γῆ. Οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς δοκιμασίας ἦταν ἡ πρόβλεψη τῶν παθῶν, πού ἐπρόκειτο νά ὑποστεῖ, ἡ λύπη πού γεύθηκε γιά τίς ἀμαρτίες μας καί ἡ πρόγνωση τῆς ἀχαριστίας μας.

Ὅμως, ἡ ὁρατή εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τό ἀκάνθινο στεφάνι ἐπάνω στό Σταυρό εἶναι μιά διαφορετική κοινωνία καί ἐπι-κοινωνία μαζί Του. Αὐτή τήν ὥρα ὁ Χριστός διαλέγεται μαζί μας μέ ἕνα δικό Του θεϊκό, μυστικό (=μυσταγωγικό) τρόπο. Κι ἐμεῖς καλούμεθα καί δικαιούμεθα καί ἔχουμε τό ἅγιο πρόνομο νά συμμετάσχουμε σ' αὐτό τόν σταυρικό διάλογο τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου.

Χριστιανοί μου!

Σ' αὐτή τήν ὥρα, ἔρχεται στό νοῦ μας ἡ ὥρα, πού περιγράφει τό Ἄσμα Ἀσμάτων: «ἔξεγέρθητι, βορρᾶ, καί ἔρχου, νότε, διάπνευσον κῆπόν μου καί ρενσάτωσαν ἀρώματά μου· καταβήτω ἀδελφιδός μου εἰς κῆπον αὐτοῦ καί φαγέτω καρπόν ἀκροδρύων αὐτοῦ» (δ', 16). Καί ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ψελλοῦ:

«Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κῆπος ὀνομασθεῖσα
τόν Νότον δέ τόν κάλλιστον αἰτεῖται ἵνα πνεύσῃ,
ὡς ἐπνευσεν εἰς τήν Σιών τό πάλαι ὑπερῶν
κ' ἔδωκε λόγον ρεύματα τοῖς Ἀποστόλοις χέειν.
Ἐκεῖνο τό Πανάγιον λοιπόν ἡ νύμφη Πνεῦμα
καλεῖ πρός κῆπον ἑαυτῆς πνεῦσαι τήν σωτηρίαν,
ἵνα καρποφορήσωσι τά τέκν' αὐτῆς πλουσίως
καί τόν Χριστόν εὐφράνωσι τόν Λόγον καί Νυμφίον»

Αὐτή τήν ὥρα καλοῦμε τόν ἀγαπημένο μας Νυμφίο. Νά κατεβεῖ στόν κῆπο τῆς ζωῆς μας, μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Νά φυσήξει ὁ ἄνεμος, ἡ πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί νά περάσει πάνω ἀπ' τά ἄνθη, πού φύτευσε ὁ Χριστός καί νά σκορπίσει παντοῦ τό ἄρωμά τους.

Ἀλλ' ὅμως νά προσέξουμε. Σέ ἄλλους τά ἄνθη τοῦ Χριστοῦ φυτρώνουν ἀφθονα. Μήπως ὅμως ἐμεῖς δέν ἔχουμε λουλούδια στόν κῆπο μας; Μήπως πατήσαμε καί ξεριζώσαμε τά λουλούδια τοῦ Χριστοῦ; Μήπως τά ἀφήσαμε νά καοῦν ἀπό τόν φρικτό καύσωνα; Μήπως ἡ παραγωγή μας εἶναι ἀγκάθια; Ἀγκάθια πού πλέκουν τό ἀκάνθινο στεφάνι, πού σκεπάζει μέ αἵματα τό κεφάλι τοῦ Σωτήρός μας;

Ἐσταυρωμένε Χριστέ μου, μέ τό ἀκάνθινο στεφάνι Σου!

Ἄς ξανανοίξουν τά ἄνθη Σου.

Ἄς γίνει τό θαῦμα νά μπουμπουκιάσουν κάτω ἀπ' τήν πνοή Σου.
Γιά νά μπορέσεις, Πολυαγαπημένε μου Λυτρωτή, νά αναπνεύσεις καί
πάλι τό ἄρωμά τους στόν κῆπο τῆς ψυχῆς μου, πού Ἐσύ τόν ἔφτιαξες κι
Ἐσύ τόν καλλιεργεῖς.

Ἀπό τά ἀγκάθια τοῦ μετώπου Σου στά ἄνθη τῆς ψυχῆς μου, τώρα,
ἔδω στήν ζωή μου, γιά πάντα στήν αἰωνιότητα, στόν Παράδεισο, στήν
Βασιλεία Σου!

Προσευχόμενος πάντοτε γι' αὐτό

Χοχίου — Μάρκος

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ